

Jørn Lier Horst

De onbekende

Cold Case Kwartet 3

A.W. Bruna Uitgevers

1

Line richtte haar blik op de met draadglas gewapende deur. Aan het eind van de gang zag ze hem naderen, met een cipier voor en achter zich. Tom Kerr.

Hij was veranderd.

Na zijn arrestatie en tijdens de rechtszaak van vier jaar geleden was zijn gezicht in alle media te zien geweest. Gladgeschoren met donkere ogen en dik, kortgeknipt haar. Keurig verzorgd, in een poging een goede indruk te maken. Nu leek hij meer op de man die hij eigenlijk was. Iemand die in staat was geweest datgene te doen waarvoor hij zat opgesloten. Zijn schouders waren breder, zijn borstkas stak meer naar voren. Zijn haar hing over zijn voorhoofd. Zijn gezicht was bleek en werd ontsierd door een onzuivere huid. Hij keek strak naar voren, terwijl hij met open mond kauwgom kauwde. In zijn ene mondhoek zat schuimend speeksel.

Nu was hij bij de deur die hem van de wachtende politiemensen scheidde. Sleutels rammelden. Tom Kerr keek van links naar rechts, hief zijn schouders en bewoog ze heen en weer, alsof hij stijve spieren los moest maken.

Line keek naar Adrian Stiller, die naar haar knikte.

Ze pakte haar camera en maakte zich klaar, waarbij ze een stap naar achteren zette.

Een koude windvlaag kwam binnen toen de cipier de deur opende. Tom Kerr vormde zijn lippen tot een glimlach, alsof iemand zojuist iets aardigs tegen hem had gezegd. Toen stapte hij over de drempel. Line ving hem in de lens en startte de

opname. Hij droeg een blauwe spijkerbroek, een grijs T-shirt en een donker trainingsjack.

Adrian Stiller stapte naar voren en verscheen in beeld. Hij was een halve kop kleiner dan de man voor hem. In de ene hand had hij een dossier, in de andere een radiozender, zodat beide mannen elkaar niet als vanzelfsprekend de hand konden schudden.

‘Tom Kerr,’ zei Stiller op een gemaakte, formele toon. ‘Je hebt je bereid verklaard om aan een strafrechtelijke plaatsopneming mee te werken.’ Hij keek naar de camera. ‘Alles wat je zegt, zal worden opgenomen en deel gaan uitmaken van je formele verklaring. Je kunt je laten bijstaan door een advocaat en onderweg met hem overleggen, zonder dat dit wordt vastgelegd.’

Line zoomde uit zodat Claes Thancke ook in beeld verscheen. De advocaat was gekleed in een donker pak en droeg zwarte schoenen die ongeschikt waren voor het terrein waar ze naartoe zouden gaan.

Hij had veel controversiële zaken behandeld. Zijn cliënten behoorden tot de ergste soort. Mensen tegen wie de samenleving beschermd moest worden. Hij had de naam een bekwaame verdediger te zijn, maar Line had de manier waarop hij zijn zaken in de media bagatelliseerde nooit fijn gevonden.

‘Ik zal de plaatsopneming leiden,’ ging Stiller verder. ‘We krijgen allebei een microfoontje en een zender om er zeker van te zijn dat je verklaring wordt opgenomen.’

Hij maakte een beweging met de hand waarin hij de zender had. ‘Ik ga hem nu aan je vastmaken.’

Tom Kerr reageerde met een knikje. Stiller gaf hem het microfoontje, zodat hij dat zelf onder zijn T-shirt kon stoppen en aan de halsboord kon bevestigen. Daarna liep Stiller om hem heen om de zender op zijn rug aan zijn riem vast te maken.

‘Kun je iets zeggen zodat we weten dat het werkt?’

‘Test, test,’ zei Kerr. Zijn stem was rauw, als gruis.

Line checkte het geluid van de camera en knikte naar Stiller. Met de capaciteit van de accu kon ze een twaalf uur durende opname maken. Zo lang had ze niet eens oppas voor haar dochter.

‘Heb je iets meegenomen?’ wilde Stiller weten.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Kerr.

‘Heb je iets bij je? In je zakken?’

‘Nee.’

Stiller pakte een paar latexhandschoenen uit zijn achterzak. ‘Ik ga het wel even controleren,’ zei hij.

Kerr hief zijn handen boven zijn hoofd, als een ingestudeerde oefening. Stiller streek met zijn hand aan de buitenkant over de broekzakken. ‘Mond open!’

Tom Kerr stak eerst zijn tong uit en daarna hield hij hem tegen zijn gehemelte om te laten zien dat er niets in zijn mondholte verstopt zat.

‘Trek je schoenen uit,’ ging Stiller verder.

Kerr plaatste de punt van zijn ene sportschoen tegen de hak van de andere en liet zijn voet eruit glijden. ‘Ik zit al vier jaar in de bak,’ zei hij en hij deed zijn andere schoen ook uit. ‘Denk je dat ik hierbinnen iets heb gevonden wat ik mee naar buiten wil smokkelen?’

Stiller pakte de schoenen op zonder antwoord te geven en stond met zijn rug half naar de camera gericht om ze te controleren.

Line keek op van haar camera, wierp een blik op Stillers rug en de harde spieren onder het dunne overhemd.

‘In orde,’ zei hij en hij zette de schoenen voor de gevangene neer. ‘We zitten met zes man in de auto en daarnaast de chauffeur en de cameravrouw. Plus jij.’

Hij trok zijn handschoenen uit en keek of hij een afvalbak zag, maar vond er geen. ‘Inspecteur Gram is tijdens de zoekactie verantwoordelijk voor de veiligheid,’ zei hij en hij wees naar een agent in operationeel uniform.

Line bracht deze man ook in beeld.

Gram stond klaar met de boeien die voor het transport nodig waren. Hij liep naar de gevangene toe en gaf aan dat Kerr zijn handen naar voren moest steken.

Kerr wendde zich tot Stiller. 'Moeten er ook boeien om mijn enkels?' vroeg hij gelaten.

'Hij beslist,' antwoordde Stiller met een knikje naar Gram.

Het wekte de indruk van een ingestudeerde rolverdeling, waarbij de politieman in uniform het confronterende deel voor zijn rekening nam.

'Je wordt als vluchtgevaarlijk beschouwd,' zei Gram.

De advocaat maakte een machteloos gebaar. 'Jullie zijn met acht tegen een, alleen al in de auto,' luidde zijn argument. 'En vast en zeker met nog meer mensen ter plaatse. Is dit nou echt nodig?'

'Hierover valt niet te discussiëren,' antwoordde Gram. 'Je hebt een bezwaarschrift naar het politiedirectoraat gestuurd en weten te bereiken dat er bij deze actie door ons geen wapens worden gedragen.'

'Jullie weten heel goed waarom dat zo is,' zei de advocaat. 'Twee agenten hebben bij de aanhouding schoten gelost, zonder dat dit ook maar enigszins gerechtvaardigd was. Het is alleen aan het toeval te danken dat hij niet is neergeschoten.'

Gram negeerde hem en keek Tom Kerr in de ogen. 'Maak je riem los,' zei hij.

Kerr deed wat hem werd opgedragen. Line bleef filmen en legde vast hoe Gram een ketting met beugel langs de binnenkant van de ene broekspijp liet glijden en die rond de enkel vastmaakte. Het andere uiteinde werd aan de handboeien vastgehaakt.

Het gevaar dat Tom Kerr zou proberen te vluchten was reeel. Hij was veroordeeld tot eenentwintig jaar gevangenisstraf met tbs waarvan hij in elk geval vijftien moest zitten. Dat betekende dat na het verstrijken van die tijd de straf telkens met

een periode van vijf jaar kon worden verlengd zolang de rechtbank het risico groot vond dat hij bij vrijlating opnieuw de fout in zou gaan en weer een misdrijf zou plegen. In werkelijkheid kon het vonnis een levenslange opsluiting betekenen. Kerr had niets te verliezen als hij zou proberen de benen te nemen.

‘Zijn we klaar?’ vroeg Stiller.

Gram knikte en deed een mededeling via de politieradio. Een van de aanwezige cipiers opende de volgende deur, zodat ze naar de wachtende minibus konden gaan.

Line had vanaf een afstandje toegekeken en Tom Kerr uitsluitend via de cameralens benaderd. Nu kwam hij haar kant op. Vanwege de handboeien en de boei om zijn voet maakte hij korte, schuifelende passen. Toen hij langs Line liep, draaide hij zich naar haar toe en wierp een blik recht in de camera. Hij stond zo dichtbij dat ze hem kon ruiken. Een zure, bedompte geur, als in een huis dat lang leeg had gestaan.

2

‘Daarginds,’ zei Hammer wijzend.

De met steenslag verharde zijweg werd versperd door een dienstwagen van de politie. William Wisting minderde vaart, deed zijn richtingaanwijzer aan en stopte in de berm.

De andere auto reed achteruit om plaats te maken. Het zijraam ging naar beneden en een jonge agente stak haar hoofd naar buiten. Ze was een van de nieuwelingen bij de patrouillesectie, maar hij wist haar naam niet meer.

Wisting reed naar voren, hield naast haar halt en opende zijn eigen zijraam. Marlene, zo heette ze. Marlene Koht.

‘Ze zijn er nog niet,’ deelde ze mee.

‘We zijn aan de vroege kant,’ zei hij. ‘Is er nog meer verkeer geweest?’

Marlene Koht schudde haar hoofd. ‘We staan hier al drie uur,’ antwoordde ze en ze stak een klembord omhoog dat op haar schoot had gelegen. Een vel papier met een korte namenlijst van personen die in en uit waren gereden, zat er met een stalen klem aan vast.

‘Ze behoren allemaal tot de omwonenden,’ verduidelijkte ze.

Hammer boog zich op de passagiersstoel naar voren en keek haar aan. ‘Niemand van de pers?’ wilde hij bevestigd hebben.

‘Geen pers,’ verzekerde Marlene Koht hem.

Wisting bedankte haar met een knikje. Steentjes sloegen tegen de wielkasten toen hij verder reed.

Aan weerszijden zagen ze zwarte, omgeploegde akkers. De hobbelige weg leidde een dichtbegroeid loofbos in. Het was half september. Sommige bomen verkleurden al en lieten hun bladeren vallen.

De weg volgde een lage stenen omheining. Hier en daar was een afslag naar een vakantiehuis. Na een paar minuten bereikten ze een open terrein naast de weg, met de resten van een oude zagerij midden in een weiland.

Wisting keerde en parkeerde zijn auto zo dat hij de anderen niet in de weg stond als ze arriveerden.

Het was tien voor elf.

Hij opende het portier, pakte de deurstijl met beide handen vast, trok zich omhoog en stapte uit. Het was een milde herfstdag, de zon stond hoog aan de hemel. Hij luisterde een tijdje naar het getjilp van vogels ergens in de buurt, waarna hij het portier sloot, naar de voorkant van de auto liep en tegen de motorkap leunde.

Hammer kwam naast hem staan en stak zijn handen in zijn broekzakken. ‘Wat denk je?’ vroeg hij.

‘Misschien gaat het gebeuren,’ antwoordde Wisting en hij tuurde naar het bosje aan de overkant van de wei.

Hammer en hij waren hier vier dagen geleden geweest en hadden toen een aantal kleine paadjes op en neer gelopen. Ze kenden het terrein. Eftanglandet, een schiereiland met bijna vijf vierkante kilometer heuvelachtig bos en landbouwgrond. Naar het oosten toe was het drassig; de Ulaveien vormde een natuurlijke grens. In alle richtingen eindigde het landschap in een kustlijn met afwisselend kale rotsen en ondiepe zanderige baaien.

Daar lag ze misschien wel ergens.

Taran Norum.

Ze was negentien toen ze in de wijk Bekkelaget verdween, op weg naar huis van een feest met een paar klasgenoten. Het ging om nog geen zeshonderd meter, door haar eigen buurt.

De zoekactie was de volgende dag rond twee uur gestart, maar alleen haar telefoon en een schoen werden gevonden.

Niets koppelde Tom Kerr aan deze verdwijning, maar twee maanden eerder was Thea Polden op dezelfde manier verdwenen in een woonwijk van het stadsdeel Stovner. Er waren wel mensen die op de overeenkomsten hadden gewezen, maar het speculeren was pas echt begonnen met de verdwijning van Salwa Haddad, die van haar vriendje in de wijk Hellerud op weg was geweest naar huis. Drie meisjes van dezelfde leeftijd waren op dezelfde manier verdwenen. Thea Polden en Salwa Haddad waren aangetroffen bij het meer Nøklevann, beiden zwaar mishandeld en vermoord. Taran Norum verdween als tweede, maar tijdens het onderzoek en de daaropvolgende rechtszaken werd ze het derde slachtoffer genoemd. Het meisje dat nooit was gevonden.

‘De honden hadden toch iets moeten vinden toen ze hier waren,’ benadrukte Wisting.

Hammer plukte een dot snus onder zijn bovenlip vandaan en gooide die op een bult grauw zaagsel. ‘Het is binnenkort vijf jaar geleden,’ bracht hij hiertegen in. ‘Ik weet niet hoe goed ze zijn. Bovendien is het natuurlijk niet zeker dat al haar overblijfselen op één plek bij elkaar liggen. De andere meisjes waren in stukken gesneden.’

Wisting schraapte in gedachten verzonken met de punt van zijn schoen over de grond. Vijf dagen geleden hadden ze te horen gekregen dat Tom Kerrs derde slachtoffer misschien in hun politiedistrict begraven lag. Een medegedetineerde had de gevangenisdirectie benaderd en gezegd dat Kerr de moord op Taran Norum aan hem had bekend. Toen Kerr met de beschuldiging werd geconfronteerd, had hij zijn daad onverwachts aan de rechercheurs van de afdeling voor oudere en onopgeloste zaken van de Landelijke Recherche toegegeven en zich bereid getoond te laten zien waar hij haar had begraven.

‘Ik weet niet waar Tom Kerr op zit te broeden,’ ging Hammer verder. ‘Maar ik betwijfel of hij wel echt met ons wil samenwerken.’

‘Strategie,’ merkte Wisting op.

Kerr had overplaatsing van de strafinrichting naar een lichter regime in de gevangenis van Halden geëist in ruil voor de bekentenis. Dat zou betekenen dat hij contact met geesteszieke gevangenen kon vermijden en meer mogelijkheden kreeg om een opleiding te volgen. Een volmondige bekentenis zou worden beschouwd als een afrekening met het verleden en het type verandering in gedrag en houding dat nodig was om op een later moment voorwaardelijke invrijheidsstelling te overwegen.

Wisting geloofde niet dat dit hem op termijn zou helpen uit de gevangenis te komen. De daden van Tom Kerr waren zo nietsontziend en zo doortrokken van slechtheid dat er veel meer voor nodig zou zijn om hem weer in de samenleving los te laten.

Bij de onderhandelingen met Kerr waren ook de procureur-generaal en het politiedirectoraat betrokken geweest. Ze hadden er weken over gedaan. Hijzelf had nooit iets met Kerr te maken gehad. Het politiedistrict Oslo had de moorden onderzocht. Kerr had geen enkele connectie met het district van Wisting, maar nu had hij Refsholtsaga aangewezen als ontmoetingsplaats, om vanaf daar te laten zien waar zijn derde slachtoffer lag.

Het was duidelijk dat hij daar was geweest. Hij had een grondige beschrijving gegeven van de zomerweide, de oude zagerij en de resten van de daar nog aanwezige machinerie, maar niet uitgelegd waarom hij juist die plek had gekozen.

De politieradio aan Hammers riem kwam tot leven. Het transport met Kerr meldde zijn aankomst bij de hoofdweg.

Toen Kerr hun een ontmoetingsplek had laten weten, was het gebied rond de zagerij onderzocht met lijkhonden, in de

hoop hem een stap voor te zijn. Dat had geen resultaat opgeleverd en dat werd als argument gebruikt door degenen die vonden dat de hele zoekactie op poten was gezet om een vluchtpoging mogelijk te maken. In de ochtenduren was er aan het begin van de weg een controlepost ingericht, diverse observatiewagens stonden langs de wegen in de buurt. Ze hadden alle voorzorgsmaatregelen getroffen.

3

Twee patrouillewagens escorteerden de zwarte minibus. Achter hen reed een Mercedes met geblindeerde ramen met daarin de advocaat.

Toen de auto's stopten, begon een politiehond achterin in zijn kooi te blaffen.

Adrian Stiller stapte als eerste uit. Vier jaar lang was de verdwijning van Taran Norum niet actief onderzocht. Ze hadden al het mogelijke gedaan. De sporen waren inmiddels koud en uit routine was de zaak overgedragen aan de afdeling voor oudere en onopgeloste zaken van de Landelijke Recherche. Daarmee had Stiller de verantwoordelijkheid voor het nieuwe onderzoek gekregen.

Wisting schudde Stiller de hand. Hammer deed hetzelfde.

'De helikopter?' vroeg Stiller en hij keek op naar de blauwe herfsthemel.

'De nieuwe helikopter moest eerst worden ingezet bij een zoekactie in de buurt van Kongsvinger,' legde Hammer uit. 'Er is een negenjarige zoek. Ze kunnen hier over vijfendertig minuten zijn. Het oude toestel krijgt momenteel een grote onderhoudsbeurt. Gram is op de hoogte gebracht.'

Hammer knikte naar de grote politieman die in de opening van de minibus stond te bellen. Kittil Gram was aanwezig geweest bij de voorbereidende bijeenkomsten waarbij de taken waren verdeeld. Bij de actie zelf zouden Wisting en Hammer uitsluitend de rol van observators vervullen.

'Ik had graag gezien dat ze hier met een infraroodcamera

overheen waren gevlogen om te kijken of zich hier in de buurt personen bevinden,' zei Stiller.

Hij liep naar Gram. Na een kort overleg leken ze tot het besluit te zijn gekomen om door te gaan. Gram gaf een paar korte bevelen. De patrouillehond werd uit de wagen gehaald en iedereen verliet de minibus. Eerst twee mannelijke en daarna een vrouwelijke agent. Hij knikte kort naar de agente. Maren Dokken. Ze had stage gelopen op de rechercheafdeling en de aandacht getrokken. Ze beschikte over de analytische blik die nodig was om belangrijke individuele details te onderscheiden. Ze zou een goede rechercheur worden, maar voorlopig werkte ze bij de patrouillesectie.

Line verscheen met haar filmcamera. Wisting sloeg zijn armen voor zijn borst over elkaar. Het stond hem niet aan dat zij er ook was. Dat Stiller haar erbij betrokken had.

Hun professionele wegen hadden elkaar al eens eerder gekruist. Zij als journalist, hij als rechercheur. Beiden hadden duidelijke rollen gehad en beiden hadden hun integriteit niet geschaad, maar hij zag niet graag dat ze zo dicht bij een persoon als Tom Kerr, zo dicht bij het kwaad, zou komen.

Line keek verder dan hij en had de grote lijnen gezien. Ze had zich verzekerd van het eerste recht om in een later stadium de opnamen te mogen gebruiken in een documentaire en had contact gelegd met een productiemaatschappij die in haar idee geïnteresseerd was. Dat was gemakkelijk te begrijpen. Wat Tom Kerr had gedaan was zeldzaam beestachtig, en de rechtszaak tegen hem had niet alle antwoorden opgeleverd. Verre van dat. Tom Kerr had een onbekende handlanger gehad. Iemand die de media 'Nummer Twee' hadden genoemd.

Wisting had bezwaar gehad en gezegd dat de verschillende rollen weleens allemaal door elkaar heen konden gaan lopen. Line zou niet aan een documentaire kunnen werken terwijl ze tegelijkertijd een opdracht voor de politie uitvoerde. Ze

was ermee akkoord gegaan dat haar werkzaamheden voor de Landelijke Recherche formeel moesten worden beëindigd voordat ze verder kon gaan met de documentaire, maar vond wel dat haar aanwezigheid tot een unieke manier van vertellen zou leiden. Sowieso waren ze nog lang niet zover. Eerst moest de moord op Taran Norum worden opgehelderd en het vonnis tegen Tom Kerr onherroepelijk zijn. Dat kon jaren duren, maar Line wilde dat hele proces graag van nabij volgen.

Wisting ging bij de anderen staan, in een halve cirkel voor de minibus. Tom Kerr verscheen in de deuropening. Zijn voetboei rammelde toen hij van het afstapje zijn voet op de grond zette.

Hij bleef staan. Eerst tilde hij zijn hoofd op en keek naar de lucht, daarna naar al die mensen die daar vanwege hem bijeen waren. Zijn blik bleef hangen bij de advocaat. 'We moeten praten,' zei hij.

Claes Thancke deed een stap naar voren en keek naar Stiller. 'Waar kunnen we dat ongestoord doen?' vroeg hij.

'Jullie kunnen weer in de bus gaan zitten,' stelde Stiller voor.

Thancke keek sceptisch, alsof hij vermoedde dat die werd afgeluisterd.

'Mag het ook in mijn auto?' vroeg hij.

Stiller wierp een blik op Gram. 'Als ik de autosleutels krijg,' antwoordde Gram.

Thancke haalde ze uit zijn zak en wierp ze de politieman toe.

'Jullie moeten het geluid weghalen,' zei Tom Kerr.

Adrian Stiller trok het kabeltje van de microfoon los en pakte de zender, terwijl Kittil Gram de binnenkant van de auto van de advocaat inspecteerde. 'Op de achterbank,' zei hij en hij hield het portier open.

De advocaat en zijn cliënt stapten in. De geüniformeerde politiemensen gingen om de wagen heen staan.

Claes Thancke had net als zijn vader en grootvader rechten gestudeerd en was een van de meest controversiële advocaten van het land. Wisting had in een paar zaken met hem te maken gehad en voelde wel een zekere sympathie voor hem. Thancke was veelbesproken en uitgescholden; hij trad provocerend op door onder andere te pleiten voor het legaliseren van drugs, de invoering van euthanasie, het toestaan van prostitutie en opheffing van de minimumleeftijd voor geslachtsgemeenschap. Dat waren gewaagde standpunten die bij veel mensen wrevel opriepen. Er waren woorden als ‘smeerlap’ en ‘vrouwenhater’ naar zijn hoofd geslingerd, maar Wisting respecteerte hem als een voorvechter van de mening van minderheden en vond hem waardevol voor de rechtszekerheid. Thancke was een uitgesproken, onbevreesde advocaat die opkwam voor de zwaksten en verstotenen in de samenleving, die impopulaire zaken in behandeling nam. Hij was onbevooroordeeld en was betrokken bij zijn cliënten. Een groot deel van hen bestond uit mensen op wie werd neergekeken en die werden veracht. Pedofielen die hun geaardheid in praktijk brachten, verkrachters, moordenaars, racisten en vrouwenmeppers.

Tom Kerr was een van hen. Hij was nu drieënveertig. Vijfentwintig jaar geleden had Thancke hem voor het eerst verdedigd. Toen was hij onder meer veroordeeld voor zeven gevallen van gluren en voor het doodmaken van de huisdieren van enkele buurtgenoten. Wisting had de stukken hierover doorgelezen. In de rechtbank had Kerr verklaard dat hij zijn eigen woede kwijt kon raken wanneer hij dieren martelde en doodde.

Wisting zag de contouren van de twee mannen achter de geblindeerde autoramen. Af en toe was er een beweging, alsof een van hen wees of iets uitlegde.

‘Waar praten ze over?’ vroeg Hammer moedeloos. ‘Voordat we vertrokken, waren ze toch een uur lang bij elkaar in de gevangenis.’

Wisting overwoog naar Line toe te lopen, maar op dat moment gingen de portieren open. Claes Thancke trok zijn colbert recht. Tom Kerr stond er afwachtend bij. Stiller sloot de microfoon weer op de zender aan. Line bracht opnieuw haar oortjes in.

‘Ben je zover?’ vroeg Stiller.

Kerr knikte en spuugde op de grond. Daarna hief hij zijn handen zover de handboeien dat toelieten en wees naar de ingang van een pad aan de overkant van de wei. ‘Die kant op,’ zei hij.

4

Het pad was weinig gebruikt. Ze moesten achter elkaar lopen, Line was de vijfde in de rij, vlak achter Stiller, en ze moest voortdurend de terugzwiepende takken afweren die haar vier voorgangers opzij hadden gebogen.

Ze had Adrian Stiller dankzij twee zaken leren kennen. De eerste was uit de tijd dat ze nog bij VG werkte en een podcast maakte over een onopgehelderde ontvoeringszaak uit de jaren tachtig. De tweede was van vorig jaar, toen ze was opgenomen in een apart researchteam dat de herkomst moest traceren van een groot geldbedrag dat in de vakantiewoning van een overleden politicus was aangetroffen. Aan de opheldering van beide zaken had ze een bijdrage geleverd.

Stiller was een gedegen rechercheur gebleken, maar ze was er ook achter gekomen dat zijn handelingen altijd een bijbedoeling hadden.

Dit was de derde opdracht die ze voor hem en de afdeling voor oudere en onopgeloste zaken deed. Bij de eerste zaak had ze foto's ter illustratie van een interne publicatie moeten leveren. De tweede opdracht had bestaan uit het documenteren van een reconstructie waarbij een man een bijna twaalf jaar oude moord had bekend.

Dit was anders.

Toen hij haar een week geleden belde, was haar eerste gedachte geweest dat hij haar mee uit zou vragen. Dat had als het ware in de lucht gehangen, en ze had zich er al op voorbereid hoe ze daarvoor zou bedanken. Hij was aantrekkelijk en

het leeftijdsverschil was niet zo groot: hij was maar zes jaar ouder dan zij. Maar ze wilde de professionele relatie die ze hadden opgebouwd graag in stand houden.

Het hele gezelschap bewoog zich zwijgend voort over het pad.

Line wist niet wat Tom Kerr over de moord op Taran Norum had verteld, maar wel wat hij met de twee andere slachtoffers had gedaan.

Dat waren onmenselijke, sadistische daden. Beide meisjes waren dagenlang gevangengehouden. Ze waren blootgesteld aan seksuele martelingen en gepijnigd tot de dood erop volgde. Kerr had hen herhaaldelijk verkracht, ook met gebruik van verschillende voorwerpen. Een deel daarvan was verhit voordat hij ze bij de meisjes naar binnen stak. Darmen en urinewegen waren gescheurd en volledig kapot. Daarnaast toonde de sectie aan dat de tepels waren uitgetrokken met een tang terwijl de slachtoffers nog in leven waren. Nadat hij hen had gedood, had hij de lijken in stukken gesneden. Hoofd, armen en benen waren van de rest van het lichaam gescheiden, vermoedelijk om zich zo gemakkelijker van de lijken te kunnen ontdoen.

Ze draaide haar hoofd zonder de camera mee te bewegen en zag dat haar vader bijna achteraan liep. Zijn bewegingen leken vermoeid en traag. Als Tom Kerr niet met een voetboei had gelopen, zou haar vader waarschijnlijk achterop zijn geraakt.

Een door de wind gevelde boom lag over het pad. Kerr had hulp nodig om eroverheen te stappen.

‘Stiller!’ Dat was haar vader die riep.

‘Ja?’

‘Kort overleg voordat we verdergaan?’

Adrian Stiller vroeg de anderen te wachten. Wisting kwam naar hem toe. Line hoorde het fluisterende gesprek in de oortjes, via Stillers microfoon.

‘Dit staat me niet aan,’ zei haar vader. ‘We zijn al meer dan honderd meter op het pad. Dit is niet logisch.’

‘Waar denk je aan?’ vroeg Stiller.

‘De andere vindplaatsen lagen minder dan twintig meter van de plek waar hij parkeerde. Waarom zou hij dit lijk zo’n eind met zich mee hebben gesjouwd?’

Stiller keek achterom, daarna weer naar voren. ‘Is het nog ver?’ vroeg hij.

Line zoomde in op Kerr en hoorde hem via haar oortjes smakken en toen weer spugen.

‘Nee,’ antwoordde hij.

‘Hoe ver dan nog?’

Kerr haalde zijn schouders op en wachtte even, waarna hij zei: ‘Een paar honderd meter. Aan de rechterkant komen we dan bij een oude omheining voor schapen. Daarin zit een opening. Dan zijn we vlak in de buurt.’

Stiller stapte wat dichterbij hem toe. ‘Waarom heb je haar zo’n stuk vanaf de weg meegenomen?’ vroeg hij.

‘Omdat ik niet wilde dat ze gevonden zou worden,’ antwoordde Kerr. ‘En dat heeft gewerkt, toch?’

‘Ik weet over welke omheining hij het heeft,’ hoorde Line haar vader zeggen. ‘Die is minstens driehonderd meter verderop.’

Gram was naar hen toe gekomen. ‘Wat doen we?’ vroeg hij.

Stiller had geen tijd om antwoord te geven, want Claes Thancke bemoeide zich ermee: ‘Het spijt me dat jullie ver moeten lopen, maar hij moet toch kunnen laten zien waar ze daadwerkelijk ligt,’ zei hij op ironische toon.

‘Dit had hij ons eerder moeten laten weten,’ zei Gram.

‘Deze informatie wilde hij ons pas geven als we hier waren,’ merkte Stiller op. ‘Welke kant we op moesten en hoe ver het was.’

Verderop op het pad hoorden ze de kettingen rammelen. Door de voetboei moest Tom Kerr zijn hoofd naar zijn han-

den buigen om zich op zijn voorhoofd te kunnen krabben.

‘We gaan door,’ besliste Stiller.

Kittil Gram stuurde de hondengeleider vooruit, met de opdracht naar de omheining te gaan. De anderen volgden Tom Kerrs tempo. Na een paar meter struikelde Kerr over een boomwortel. Hij viel voorover en probeerde zijn val te breken, maar de voetboei hield hem tegen. Hij wist zich half opzij te draaien, zodat zijn rechterschouder als eerste de grond raakte.

Twee mannen moesten hem weer omhoogtrekken.

‘Alles in orde?’ wilde Adrian Stiller weten.

Kerr antwoordde niet, hij bewoog alleen zijn bovenlichaam een paar keer om rommel van de grond van zich af te schudden.

‘Deze voetboei is niet gemaakt om mee door het bos te lopen,’ zei Claes Thancke. Hij had er duidelijk bezwaar tegen. ‘Het is toch warempel niet nodig om mijn cliënt in gevaar te brengen? Hij werkt goed mee en is hier om de politie bij te staan.’

‘Dit maakt deel uit van die medewerking,’ luidde Grams commentaar en hij checkte of de handboeien nog goed zaten. ‘Loop door.’

Ze vervolgden hun weg. Tom Kerr bepaalde nog steeds het tempo. Het droge gebladerte van de afgelopen herfst knisperde onder hun voeten. Line verplaatste de camera naar haar andere hand en droeg hem verder op heuphoogte. Hij woog niet meer dan een paar kilo, maar het was zwaar om hem de hele tijd voor haar uit en omhoog te houden.

Het pad werd breder en draaide een stukje in noordelijke richting. Het bos om hen heen veranderde van karakter. De dichtbegroeide loofbomen maakten plaats voor grotere bomen met scheve, grove stammen en verwrongen, kronkelige takken.

Tom Kerr draaide zich om en keek achter zich. Line hoorde zijn ademhaling. Kort en met horten en stoten.

Toen hij zich opnieuw omdraaide, verloor hij zijn even-

wicht. De agent die het dichtst bij hem liep probeerde hem op te vangen, maar dat mislukte en Kerr viel.

Line zoomde in. Toen hij omhoog werd getrokken, bloedde hij uit een wondje op zijn wang.

‘Je hebt een schaaftwond,’ merkte Kittil Gram op. ‘Moeten we daar iets mee of zullen we verdergaan?’

Claes Thancke protesteerde nog een keer tegen het gebruik van handboeien en voetboei, zonder gehoor te vinden.

‘We gaan verder,’ antwoordde Kerr.

Twee minuten later dook aan hun rechterzijde een oude afrastering van gaas op. Het weiland aan de andere kant was overwoekerd. Een paar palen waren weggerot, delen van het gaas waren kapotgetrokken en lagen in het hoge gras.

De hondengeleider die vooruit was gestuurd, stond bij de resten van een hek. Vanaf daar liep het terrein schuin naar beneden naar een beek.

De rij mensen bleef staan.

‘We moeten die helling af,’ verduidelijkte Kerr met een hoofdbeweging.

‘Dat terrein is veel onbegaanbaarder dan tot dusver,’ benadrukte Claes Thancke. ‘Het is niet aan te raden om daar geketend te lopen. Jullie riskeren dat mijn cliënt nog meer verwondingen oploopt.’

Kittil Gram en Adrian Stiller gingen bij Wisting staan. Line deed haar oortjes beter in. Ze zaten niet prettig meer, maar ze hield ze in om te horen wat ze zeiden.

‘Hij heeft een punt,’ hoorde ze haar vader zeggen.

Stiller was het met hem eens.

Haar vader keek naar de gevangene en vervolgens naar Gram. ‘Vind je het goed dat we de voetboei weghalen?’ vroeg hij.

Gram knikte. ‘Als de handboeien maar blijven zitten.’

‘Dan doen we het zoals jullie willen,’ zei Stiller met een kort knikje.

Tom Kerr kreeg te horen dat hij zijn riem los moest maken. Gram opende de beugel rond zijn enkel en trok de ketting door de broekspijp omhoog. Daarna haalde hij de voetboei van de handboeien af en gaf hem aan een agent met een rugzak.

Kerr hief zijn handen voor zijn gezicht en wreef over zijn geschaafde wang. Op twee vingers kwam bloed te zitten en hij keek er even naar, waarna hij ze in zijn mond stopte en schoonlikte.

De patrouillehond begon ongeduldig te blaffen. Kittil Gram gaf opdracht verder te gaan.

Kerr had nu meer vrijheid, maar liep niet sneller. Hij begaf zich schuin naar beneden over de oude weidegrond, in de richting vanwaar de beek uit het bos kwam. Daar leek een opening in de omheining te zitten, met een karrenpad aan de andere kant.

De geüniformeerde agenten volgden hem en verspreidden zich in de breedte, alsof geen van hen dicht bij de gevangene wilde lopen. Line keek waar haar vader bleef. Nils Hammer en hij vormden de achterhoede. De advocaat met zijn gladde schoenzolen was ook achteropgeraakt.

Plotseling veranderde Tom Kerr zijn manier van bewegen. Hij boog zijn knieën en duwde zijn bovenlichaam naar voren. In haar oortjes hoorde Line dat hij diep inademde. Toen begon hij te rennen.